

Ziek van duurzaamheid

De duurzaamheid van het woord duurzaam duurt mij te lang. Als er één woord is waarvan ik bijna chronische hoofdpijn krijg, is het: 'Duurzaam'. Duurzame pleinen, duurzame beplanting, duurzame auto's, duurzame panden, duurzaam inkopen, duurzame congressen, duurzame gewasbescherming, duurzame heggenscharen, duurzame energie, duurzame relaties. Alles, maar dan ook alles willen en moeten we duurzaam doen. Google biedt ons ruim 6 miljoen resultaten en het Engelse equivalent sustainability geeft er nog eens 76 miljoen treffers bij. Als u het niet duurzaam doet, dan hoort u er niet meer bij.

Duurzaam schijnt ook iets groens in zich te hebben. Als u het woord duurzaam laat vallen, vat men het namelijk ook zeer groen op. Dat biedt veel voordelen in marketing en communicatie.

Als er één woord is waarvan ik bijna chronische hoofdpijn krijg is het: 'Duurzaam'

Duurzaam is het namelijk al snel. Zolang het maar niet kortdurend, hyperig of te vluchtig is, kan het duurzaam heten in de letterlijke zin van het woord. Feitelijke milieuvriendelijkheid maakt dan helemaal niet meer uit.

U hoeft in het geheel niet de fiets te pakken om duurzaam te reizen, geen windmolen in de tuin te zetten om duurzame energie af te nemen en geen houtsnippers in de speeltuin te leggen om een duurzame speelplaats te krijgen. Kunstgras (van chemisch plastic!) schijnt duurzamer te zijn dan natuurgras, alle geur en groei ten spijt...

Heeft u ook al kennism gemaakt met de duurzaamheidsspecialist van uw gemeente? Rotterdam heeft een 'productontwikkelaar duurzaamheid'. Wat deze man of vrouw de hele dag moet doen? Dat laat zich raden. Door het label duurzaam te plakken op alles wat maar los en vast zit en dit verder te specialiseren en te subspecialiseren, dwalen we steeds verder af en zijn we de essentie kwijt van het hoe en waarom van ons samenleven en samenwerken.

Zolang het maar niet kortdurend, hyperig of te vluchtig is, kan het duurzaam heten in de letterlijke zin van het woord.

Wij leven hier onder andere samen om onze medeaardbewoners én de toekomstige generaties een welzijnsniveau te garanderen waarbij zij in veiligheid en vrede een stil en gerust leven kunnen leiden op dit benedenrond. Het is niet – zoals gezegd wordt – de behoeften van het heden veiligstellen voor de toekomst. Als we ons dat nu eens wat meer gingen realiseren, dan zouden we meer op welzijn dan op welvaart gericht zijn. We zouden kracht en kennis kunnen halen uit het tijdperk vóór de industriële revolutie, om zo eenvoudige vernieuwingen aan te brengen in de samenleving, openbare ruimte en groensector.

Een voorbeeld? Alle hightech speeltoestellen en kunstgras ten spijt, de nieuwe 'natuurspeeltuin' bij ons om de hoek ziet er hetzelfde uit als het

perceeltje braakland in 1980 aan de rand van ons dorp. Met het verschil dat we dit in 1980 zelf met behulp van onze vaders hebben aangelegd en het na anderhalf jaar door ambtenaren werd omgeploegd in verband met de komst van een (toen al) duurzame Vinex-locatie...

In de Cobouw van oktober 2011 werd het begrip duurzaamheid al doodverklaard en beloofde men een overgang naar de fase waarin de daden gingen tellen in plaats van de woorden. Wanneer die fase een aanvang zou nemen zeiden ze er niet bij, maar in oktober 2013 is het begrip duurzaamheid nog even springlevend als voor 2011, alle doodsverwensingen ten spijt! Nu veronderstelt een doodverklaring niet per definitie de feitelijke dood, noch van een boom, noch van het begrip als duurzaamheid. Dat blijkt maar weer. De vraag is nog steeds wie het woord duurzaam nu eens echt gaat vermoorden en dan ook gelijk duurzaam laat verdwijnen naar het rijk der fabelen. Dat scheelt mij dan weer duurzame hoofdpijn, duurzame ergernis en duurzame inkoopverplichtingen.

Wilco Boender - Commercieel manager Verheij
Integrale groenzorg
wilco@verheijbv.nl

Stuur dit artikel door!

Scan of ga naar:

<http://www.stadengroen.nl/artikel.asp?id=41-4122>